

SMRT

půvabného média

Detektivka ze staré Vídně

Frank Tallis

SMRT

půvabného média

Detektivka ze staré Vídně

Frank Tallis

Původní anglické vydání:
Frank Tallis: *Mortal Mischief*
Copyright: © Frank Tallis 2005

České vydání:
Translation © Petra Hesová, 2020
© Portál, s. r. o., Praha 2020

ISBN 978-80-262-1620-9

ČÁST PRVNÍ

BŮH BOUŘÍ

Bylo to v den, kdy se strhla prudká bouře. Pamatuji si to dobře, protože můj otec Mendel Liebermann mi navrhl, že se setkáme u kávy v hotelu Imperial. Pojal jsem silné podezření, že má něco za lubem...

Za budovou Opery se valila po nebi černá oblaka, připomínala sopečný výbuch plný sirných výparů a popela. Svou velikostí naznačovala blížící se zkázu – velkolepou katastrofu připomínající zánik Pompejí. Okolní budovy ve zvláštním jantarovém světle zežloutly a sochařská výzdoba zdejších střech – klasické postavy i triumfální orli – vypadala jako vytesaná ze síry. Oblohu rozčísł blesk, který sjel po hoře mračen jako řeka roztaveného železa. Země se chvěla a vzduch tetelil, ale po dešti zatím nebylo ani památky. Přicházející bouře jako by se šetřila a sbírala síly v přípravě na apokalyptickou potopu.

Cinkání tramvaje vytrhlo Liebermanna ze zamyšlení a rozehnalo shluk drožek, které stály na kolejkách.

Když se tramvaj dala do pohybu, Liebermann zauvažoval, proč se s ním otec chce sejít. Ne snad že by se jednalo o mimořádnou událost, u kávy se vídali často. Tkvělo to spíše ve způsobu, jakým mu Mendel návrh, že se setkají, přednesl. Hovořil zvláště přiškrčeným hlasem – pisklavě a vyhýbavě. Ani jeho snaha o nenucený projev mimoto nebyla přesvědčivá, což Liebermannovi vnuklo myšlenku, že se za pozváním skrývají postranní – snad dokonce nevědomé – úmysly. Ale jaké?

Tramvaj musela v hustém provozu na Kärtner Ringu zpomalit a Liebermann vyskočil z vozu ještě před zastávkou. Vyhrnul si límec kožešinového kabátu, aby se ochránil před větrem, a pospíchal na místo schůzky.

Ačkoli hodina oběda už minula, v hotelu Imperial vládl čilý ruch. Číšníci se stříbrnými podnosy zdviženými vysoko do vzduchu se hbitě prosmykali kolem zaplněných stolů a panovala tu živá zábava. V zadní části kavárny hrál pianista Chopinovu mazurku. Liebermann si kapesníkem otřel zamlžené brýle a odložil si kabát na věšák.

„Dobré odpoledne, pane doktore.“

Liebermann poznal příchozího po hlase, a tak ještě obrácený zády odpověděl:

„Dobré odpoledne, Bruno. Doufám, že se vám daří dobře?“

„Ano, pane. Velmi dobře.“

Když se Liebermann otočil, číšník pokračoval: „Pojďte laskavě za mnou, pane. Váš otec už je tady.“

Bruno pokynul Liebermannovi, aby ho následoval, a vedl ho rušným prostorem kavárny. Došli až ke stolu v zadní části, kde seděl Mendel, skrytý za hustě potištěnou dvojstranou deníku *Wiener Zeitung*.

„Pane Liebermanne?“ oslovil ho Bruno. Mendel noviny odložil. Byl to podsaditý muž s mohutným plnovousem a huňatým obočím. Tvářil se poměrně stroze, ačkoli síť vrásek od smíchu jeho výraz zjemňovala. „Váš syn,“ dodal číšník.

„Vida, Maxime!“ pronesl starý muž. „Tady jsi!“ V hlase mu zaznívalo lehké podráždění, jako by ho potomek nechal čekat.

Liebermann na okamžik zaváhal a pak odpověděl: „Vždyť jsem přišel dřív, otče.“

Mendel vytáhl kapesní hodinky.

„Ano. Dobře, jen se posaď, posaď se. Já si dám ještě jednu kávu s rumem... a ty, Maxi?“ otočil se na syna.

„Já prosím černou, Bruno.“

Číšník se zlehka uklonil a zmizel.

„Tak tedy,“ ujal se Mendel slova. „Jak se ti daří, chlapče?“

„Báječně, otče.“

„Vypadáš nějak pohuble.“

„Vážně?“

„Ano. Strhaně.“

„Nevšiml jsem si.“

„Jíš pořádně?“

Liebermann se zasmál. „Náhodou ano. A jak se daří vám, tatínku?“

Mendel se ušklíbl.

„Jak kdy. Někdy líp, někdy hůř, však víš, jak to chodí. Vyhledal jsem odborníka, kterého jsi mi doporučil. Toho Pintsche. Jistý příznivý účinek to snad má. Ale záda se mi moc nelepší.“

„To mě mrzí.“

Mendel na synovu poznámku jen mávl rukou.

„Nedáš si něco k jídlu?“ přistrčil mu přes stůl jídelní lístek. „Mám dojem, že by ti to prospělo. Já si asi objednáám tvarohový závin.“

Liebermann se pohroužil do dlouhého seznamu moučníků: jablečný dort, krémové řezy, lanýžový dort, jablečný štrúdl. Výčet pokračoval na několika dalších stranách.

„Matka tě nechává srdečně pozdravovat,“ pravil Mendel „a kdy prý tě může očekávat na návštěvě?“ Výraz jeho tváře kolísal mezi účastí a výtka.

„Je mi líto, otče,“ odtušil Liebermann. „Měl jsem napilno. Příliš mnoho pacientů. Vyřiďte matce, že se vynasnažím přijít příští týden. Třeba v pátek?“

„V tom případě musíš zůstat na večeři.“

„Ano,“ kývl Liebermann s pocitem, že se už tak zavázal víc, než by mu bylo milé. „Dobře, děkuji.“ Znovu se zahleděl do jídelního lístku. Dobošův dort, bábovka, linecký koláč. Chopinova mazurka skončila hlasitým mollovým akordem a z obecnstva se zvedla vlna potlesku. To pianistu povzbudilo k tomu, aby na horních klávesách předvedl jiskřivé arpeggio, do něhož začal vyťukávat oblíbenou valčíkovou melodii. Skupina hostů usazených u okna se znovu pustila do uznalého aplausu.

Bruno se objevil s kávou a připravil si tužku a notýsek.

„Tvarohový závin,“ poručil si Mendel.

„Já bych poprosil srnčí hřbet,“ dodal Liebermann.

Mendel si do své kávy – podávané se stopičkou rumu – zamíchal smetanu a okamžitě se rozhovořil o rodinné textilce, což nebylo nijak neobvyklé. Vlastně už se to stalo jakýmsi zvykem. Zisky rostly, a tak Mendel uvažoval, že podnik rozšíří o další továrnu, a snad dokonce i o prodejnu. Nyní, když se jim byrokracie přestala plést pod nohy a byl zrušen zákaz obchodních domů, spatřoval v maloobchodě budoucnost – nové příležitosti. Jeho přítel Blomberg už jeden takový podnik úspěšně vybudoval a navrhl mu partnerství. Po celou dobu výkladu měl Mendel ve tváři dychtivý výraz a bedlivě sledoval synovu odezvu.

Liebermann chápal, proč se ho otec tolik snaží udržovat v obraze. Navzdory hrdosti na jeho studijní úspěchy Mendel stále doufal, že se mladý Max jednou vydá v jeho stopách.

Když Mendelův pohled dopadl na synovu ruku, řeč začala vážnout. Maxovy prsty podle všeho sledovaly pianistovu melodii – a hrana stolu jim sloužila místo klaviatury.

„Posloucháš mě?“ ujišťoval se Mendel.

„Ano, jistěže poslouchám,“ opáčil Liebermann. Na podobné vyptávání už byl zvyklý a nenechal se tak snadno nachytat jako kdysi. „Uvažujete o společném obchodě s panem Blombergem.“

Liebermann zaujal příznačnou polohu. Pravou rukou – s prsty nataženými do tvaru pistole – si podepřel tvář, přičemž ukazovák zlehka spočíval na pravém spánku. Jednalo se o pozici „posluchače“, kterou měla v oblibě řada psychiatrů.

„Tak tedy – co o tom soudíš? Je to dobrý nápad?“ otázal se ho otec.

„Inu, pokud má stávající obchodní dům zisky, pak to zní dost rozumně.“

„Jedná se o značně vysokou investici.“

„To jistě.“

Starý pán si pohladil plnovous. „Nezdá se mi, že bys byl tím nápadem nadšený.“

„Otče, záleží snad na tom, co si myslím?“

Mendel si povzdechl.

„Ne. Patrně ne.“ Byl očividně rozčarovaný.

Liebermann sklopil oči. Nijak ho netěšilo, že otci způsobil zklamání, a cítil se provinile. Starý pán jednal ze zcela chvályhodných pohnutek a Liebermann si byl velice dobře vědom, že za svou příjemnou životní úroveň vděčí – alespoň částečně – Mendelovu příkladnému vedení rodinného podniku. Nedokázal si však představit sám sebe, jak řídí továrnu nebo obchodní dům. Takové pomyšlení bylo směšné.

Jak se tak Liebermann zaobíral svými úvahami, povšiml si příchodu důstojného muže ve středních letech. Když vešel, smekl klobouk a rozhlédl se. Vlasy měl sčesané ke straně na patku a úhledně udržovaný knírek s bradkou téměř zcela šedivý. Dostalo se mu vlídného přivítání od vrchního číšníka, který mu pomohl z kabátu. Nově příchozí byl jako ze škatulky – na sobě měl kalhoty s jemným proužkem, sako se širokými klopami a okázalou vestičku.

Utrousil patrně vtipnou poznámku, protože číšník se náhle dal do smíchu. Muž zůstal beze spěchu stát u dveří a bedlivě naslouchal vrchnímu, který se podle všeho jal vyprávět jakousi příhodu.

Mendel si všiml, kam se zatoulala synova pozornost.

„Takže ty se s ním znáš?“

Liebermann se otočil.

„Prosím?“

„S doktorem Freudem,“ pronesl Mendel lhostejně.

Liebermanna udivilo, že jeho otec ví, o koho se jedná.

„Ano, znám. A vlastně je to profesor Freud.“

„Tak tedy profesor Freud,“ řekl Mendel. „Ale zas tak dlouho profesorem není, že?“

„Několik měsíců.“ Liebermann nadzvedl obočí. „Jak to víte?“

„Je členem lóže.“

„Jaké?“

Mendel se zachmuřil.

„B'nai B'rith.“

„Aha, jistě.“

„Ačkoli jen Bůh ví, proč vlastně. Nevím, co je to za žida. Jako by nevěřil vůbec ničemu. A co se jeho myšlenek týká...“ Mendel

zavrtěl hlavou. „Loni u nás měl přednášku. Skandální. Jak dobře se znáte?“

„Vcelku dobře... Příležitostně se scházíme a hovoříme o jeho práci.“

„Proč? Ty se domníváš, že na tom něco je?“

„Kniha, kterou s Breuerem napsali o hysterii, byla vynikající a *Výklad snů* je... no, mistrovské dílo. Samozřejmě s ním nesouhlasím ve všem. Přesto však považuji jeho návrhy léčebných postupů za velice užitečné.“

„Pak jsi jistě v menšině.“

„To nepochybně. Jsem ovšem přesvědčen, že systém profesora Freuda – nazývá ho psychoanalýzou – se dočká širšího přijetí.“

„Ve Vídni ne.“

„To nevím. Pár mých kolegů, také psychiatři, se o jeho myšlenky velice zajímají.“

Mendel svraštil obočí. „Některé z věcí, o nichž se loni zmiňoval, byly nemravné. Je mi líto lidí v jeho péči.“

„Já bych jako první připustil, že je pan profesor v poslední době poněkud zaujatý milostným životem svých pacientů,“ podotkl Liebermann. „Jeho chápání lidské mysli nicméně značně přesahuje rámec našich zvířecích pudů.“

Profesor stále postával u dveří s číšníkem. Náhle se rozesmál a poplácal svého společníka po zádech. Vrchní mu očividně právě dovyprávěl vtip.

„Dobrý bože,“ zabručel si Mendel pod vousy. „Doufám, že nepůjde sem.“ Když pak profesora Freuda zavedli ke stolu, kam od nich nebylo vidět, s úlevou si oddechl. Právě měl na jazyku novou poznámku, ale odmlčel se, protože se objevil Bruno se zákusky.

„Tvarohový řez pro pana Liebermanna a srncí hřbet pro doktora Liebermanna. Ještě kávu?“ ukázal Bruno na Mendelovu prázdnou sklenici.

„Ano, proč ne. Kávu s mlékem a ještě jednu černou pro mého syna.“

Mendel si závistivě prohlížel synův zákusek, velký čokoládový řez z piškotového těsta s polevou ve tvaru srncího hřbetu, plněný

meruňkovou zavařeninou a dozdobený mandlemi. Jeho vlastní dezert tak poutavý nebyl – jen obyčejný tvarohový závin.

Liebermannovi neušel otcův upřený pohled.

„Měl jste si ho taky objednat.“

Mendel jen zavrtěl hlavou. „Podle Pintsche potřebuju trochu shodit.“

„No, s tím vám tvarohový závin nepomůže.“

Mendel pokrčil rameny a vložil si sousto do úst, ale vzápětí přestal žvýkat, protože budovou otřásl hlasitý zahřmění. „To vypadá špatně,“ poznamenal a kývl směrem k oknu. Videň za ním se zahalila do nepřirozeného šera.

„Maxime,“ pokračoval Mendel. „Chtěl jsem se s tebou dnes sejít z jistého důvodu. Velmi konkrétního důvodu.“

Konečně, pomyslel si Liebermann. Konečně se dozví skutečný účel jejich setkání. Vnitřně se obrnil, stále v nejistotě, co ho čeká.

„Nejspíš si budeš myslet, že do toho nemám co mluvit,“ dodal Mendel. „Ale...“ zarazil se a přitom postrkoval ukrojený roh závinu vidličkou po talíři.

„Co se děje, otče?“

„Mluvil jsem tuhle s panem Weissem a...“ Věta opět vyzněla do ztracena. „Maxime.“ Tentokrát se otec chopil svého úkolu s větším odhodláním. „Zdá se, že spolu s Clarou celkem dobře vycházíte, a pan Weiss – což je podle mého názoru pochopitelné – by rád věděl, jaké máš úmysly.“

„Jaké mám úmysly?“

„Ano,“ potvrdil Mendel a upřeně se na syna zahleděl. „Tvé úmysly.“ Znovu se pustil do závinu.

„Ach tak,“ vypravil ze sebe trochu zaraženě Liebermann. Uvažoval sice o mnoha tématech, která by s ním otec mohl chtít probírat, ale jeho vztah ke Claře Weissové mezi ně nepatřil. Teď si však uvědomil, že je to nasnadě.

„No,“ opáčil potom. „Co na to říct? Mám Claru velice rád.“

Mendel si otřel ústa ubrouskem a naklonil se blíž.

„A dál?“

„A...“ Liebermann pohlédł do otcových přísných očí.

„A... řekl bych, že mým úmyslem, až nazraje ten správný čas...“
(Teď bylo na něm, aby zaváhal.)

„Ano?“

„Je oženit se s ní. Tedy – pokud mě bude chtít.“

Mendel se s ulehčením znovu opřel. Očividně se mu ulevilo a tvář se mu rozjasnila širokým úsměvem.

„Samozřejmě, že si tě vezme. Proč by neměla?“

„Někdy se mi zdá, že jsme spíš... řekněme jen dobří přátelé.“ Ve všech ostatních oblastech života choval Liebermann ke své vnímavosti naprostou důvěru, jenže v Clařině případě si nebyl nikdy úplně jistý, zda jsou její vstřícná gesta výrazem lásky, nebo pouhé koketnosti. Jeho přísně vědecký ostrovtip otupila touha. „Není vždycky úplně jasné, co...“

„Nemáš se čeho obávat,“ přerušil ho Mendel a udělal uklidňující posunek. „Věř mi.“ Znovu se naklonil blíž a stiskl synovi paži. „Vůbec se není čeho bát. A teď spořádej ten svůj srnčí hřbet.“

Liebermann však neměl na jídlo ani pomyšlení. Clara očividně sdělila svému otci, že by nabídku k sňatku přijala. *Není se čeho bát.* Liebermann si vybavil jemné rysy její tváře: výrazné oči, drobný nosík a růžové rty, její vzpřímenou postavu a útlý pas. Stane se jeho ženou. Bude z ní *jeho* Clara.

„Matce to nepovím,“ pokračoval Mendel. „To nechám na tobě. Samozřejmě bude mít radost. A jakou! Jak víš, má Claru velmi ráda. Dokonce se zrovna před pár dny zmínila, jak Clara vyrostla do krásy. Weissovi jsou slušná rodina. Dobří lidé. S Jacobem se známe už pěknou řádku let. Chodili jsme spolu do školy, víš? V Leopoldstadtu. A jeho otec pomohl mému otci – tvému dědovi – začít s obchodem. Měli spolu stánek na tržišti.“

Liebermann už si ani nevzpomínal, kolikrát tento příběh slyšel. Věděl ovšem, že otec se ve vyprávění rodinných historek vyžívá, a tak se ze všech sil snažil předstírat zájem. Mendel se tématu chytil a začal vykládat o dalších spojitostech mezi rodinami

Weissových a Liebermannových. Mnohokrát vyslechnuté vyprávění Liebermann přestál s pomocí moučníku. Když Mendel konečně vyčerpal námět hovoru, přivolal si Bruna, u něhož objednal další kávu a doutníky.

„Viš, Maxime,“ spustil pak. „Manželství s sebou přináší velkou zodpovědnost.“

„To jistě.“

„Musíš začít myslet na budoucnost.“

„Očividně.“

„A teď mi pověz: vážně budeš schopen ze svého platu uživit rodinu?“

Liebermann se na otce usmál. Bylo pozoruhodné, jak si nikdy nenechal ujít příležitost.

„Ano,“ odtušil trpělivě. „Myslím, že ano, až nazraje čas.“

Mendel pokrčil rameny.

„Však uvidíme...“

Starému pánovi se ještě několik vteřin dařilo tvářit se stroze, ale pak propukl v smích. Znovu se naklonil přes stůl a poplácal syna po rameni.

„Blahopřeju, chlapče.“

Bylo to zvláště dojemné gesto a Liebermann si uvědomil, že navzdory neshodám se jejich vztah zakládá na lásce. Stáhlo se mu hrdlo a začaly ho pálit oči. Oba muži na sebe hleděli a v tom vzácném, živoucím okamžiku vzájemného porozumění šum v kavárně jako by na chvíli utichl.

„Omluv mě,“ Mendel vyskočil a zamířil k toaletám. Byl však příliš pomalý. Slza v jeho oku Liebermannovi neušla.

Liebermann sledoval, jak jeho otec mizí v rušném davu na Ringstrasse. Poryv větru mu připomněl, že si s sebou na rozdíl od Mendela nevzal deštník. Přimo před hotelem Imperial však naštěstí stála drožka. Znovu zaburácel hrom – znělo to jako nespokojené zamručení bůžka. Zapřažený kůň pohazoval hlavou, až mu uzda chřestila, a neklidně hrabal kopytem o dlažební kostky.

„No tak, malá,“ zvolal kočí, jehož hlas byl přes drnění povozů sotva slyšet. Plátěná stříška nad kavárnou naproti přes ulici se nadula jako plachta a pak se utrhla.

Liebermann zvedl oči k rozběsněné kamenně šedé obloze. Cáry mraků se převalovaly přes fronton hotelu Imperial jako rozervaná spodnička zneuctěného anděla. Ve vzduchu se vznášel zvláštní kovový pach.

Liebermann zvedl ruku, aby upoutal drožkářovu pozornost, ale vtom zaslechl známý hlas.

„Maxi!“

Když se otočil, uviděl, jak k němu kráčí statný chlapík. Kabát měl rozhalený, takže mu cípy ve větru povlávaly kolem nohou, a jednou rukou si pro jistotu přidržoval na hlavě klobouk, aby mu neuletěl. Liebermann okamžitě poznal svého dobrého přítele inspektora Oskara Rheinhardta a přivítal ho širokým úsměvem.

„Oskare!“

Oba muži si potřásli rukou.

„Maxi, vím, že je to ode mě hrozná drzost,“ spustil Rheinhardt a pak se odmlčel, aby popadl dech. „Ale vadilo by ti moc, kdybych si vzal tvou drožku?“

Inspektorova tvář byla tváří znaveného muže. Pod očima se mu rýsovaly bledé váčky protkané sítí žilek. Naproti tomu se ovšem honosil zázračně elegantním knírem, jehož konce si kroutil nahoru do špičky.

„Něco se semlelo?“ zajímal se Liebermann.

„To bych řekl,“ odfrkl si Rheinhardt. „A navíc se jedná o dost naléhavou záležitost.“

„V tom případě si posluž.“

„Díky, příteli. Jsem ti nesmírně zavázán.“

Rheinhardt otevřel dvířka drožky, a když nastupoval, ohlásil kočímu: „Tržiště v Leopoldstadtu.“ Vozka si místo odpovědi jen přiložil prst v rukavici ke kadeřím na čele. Než za sebou Rheinhardt zavřel dvířka, oslovil Liebermanna ještě jednou: „A mimochodem, s těmi písněmi od Huga Wolfa to vcelku zdárně pokračuje.“

„Tak tedy na viděnou v sobotu?“

„Na viděnou v sobotu.“

S těmi slovy Rheinhardt dvířka zaklapl a drožka vyrazila do hlučného provozu.

Náhly záblesk změnil Ringstrasse v oslepující monochromatický výjev. Pár chvil nato se z oblohy rozlehlo zadunění a z nebe začaly na dlažbu dopadat první těžké dešťové kapky.

Liebermann se rozhlédl po další drožce, předem však věděl, že je jeho snaha zbytečná. V duchu dobromyslně poslal Rheinhardta ke všem čertům a s povzdechem vyrazil k nejbližší zastávce tramvaje.

Rheinhardt se ramenem opřel o zamčené dveře, ale ty nepovolily.

Okna drnčela pod nápořem větru a komínem se proháněla bezbožně kvílící meluzína. Odněkud se ozývaly údery uvolněné okenice – zas a zas – jako netrpělivý přízrak, který se dobývá dovnitř, a všude kolem znělo vytrvalé lomození deště, před nímž nebylo úniku. Lilo hustě a vydatně. Voda bubnovala do střech, řinula se z okapů a klokotala v odpadních strouhách. Potopa byla konečně tady.

Rheinhardt se s povzdechem otočil a pohled mu dopadl přímo na mladou ženu, která na omšelé chodbě seděla. Bylo to drobné děvče v prostých šatech se zástěrou a působilo velice neklidně. Způsob, jakým si dívka v klíně proplétala prsty, mu připomínal jeho dceru Mitzi. Když k ní Rheinhardt přistoupil, vstala.

„Klidně dál sedte, jestli chcete,“ vyzval ji.

Zavrtěla hlavou. „Děkuji mockrát, pane, ale já raději postojím.“ Hlas se jí trochu trásl.

„Smím vám položit několik otázek?“

Ústa vykroužila odpověď „ano, pane“, ale žádný zvuk se neozval.

Když se Rheinhardt dozvěděl, že se dívka jmenuje Rosa Sucherová, zeptal se: „V kolik hodin jste sem dnes dorazila?“

„Jako obyčejně, pane. V devět.“

„A slečna Löwensteinová už tou dobou bývá vzhůru?“

„Bývá, ale ne vždycky. Jak vidíte, dveře do ložnice jsou otevřené.“ Rheinhardt nevtíravě pohlédl přes chodbu tím směrem a spatřil okraj lůžka s ošuntělým přehozem. „Postel nebyla rozestlaná, tak jsem...“ Dívka se odmlčela a po tvářích se jí rozlil ruměnek.

„Přirozeně jste se domnívala, že vaše paní strávila noc mimo domov.“

„Ano, pane, přesně tak.“

„Co jste dělala potom?“

„No, šla jsem si po své práci... Jenže pak jsem zjistila, že do obývacího pokoje se nedostanu. Dveře byly zamčené a já nevěděla, co s tím. Tak jsem dál poklízela, myslela jsem, že se slečna nakonec vrátí... Ale nevrátila. A dnes je čtvrtek. Slečna mě ve čtvrtek vždycky posílá do krámu nakoupit. Věci pro hosty. Cukrovinky, květiny...“

„Pro hosty?“

„Ano, pane. Slečna Löwensteinová je proslulé médium,“ pronesla mladá žena s jistou dávkou hrdosti „Každý čtvrtek v osm hodin tady pořádá seanci.“

Rheinhardt cítil, že by se měl zatvářít obdivně.

„Je proslulá, říkáte?“

„Ano, velice. Jednou se s ní dokonce přijel poradit jeden ruský kníže, který vážil cestu až z Petrohradu.“

Liják mezitím zesílil a uvolněná okenice rámusila ještě prudčeji než předtím. Rosa Sucherová se zahleděla ke dveřím do obývacího pokoje.

„Pokračujte prosím,“ vyzval ji Rheinhardt.

„Čekala jsem celé odpoledne, a paní pořád nikde. Tak jsem si začala dělat starosti... a nakonec jsem šla do kavárny Zilbergeld.“

„V ulici Haidgasse?“

„Ano. Znáám pana Zilbergelda, protože jsem u něj loni pracovala. Pověděla jsem mu, že se slečna nevrátila domů, a on na to, jestli už se to někdy stalo předtím. Já jsem mu řekla, že ne, a on mi poradil, že mám jít na policii. Tak jsem běžela na policejní stanici za rohem na Grosse Spierlgasse.“

Dívka vytáhla z rukávu kapesník a vysmrkala se. Očividně měla slzy na krajíčku.

„Děkuji vám, Roso,“ pravil Rheinhardt. „Velmi jste nám pomohla.“

Rosa udělala pukrle a znovu se posadila, přitom se pro jistotu opřela rukou o stůl z růžového dřeva.

Rheinhardt prošel chodbou a nahlížel do všech místností. Byt nebyl příliš rozlehlý: ložnice, obývací pokoj, koupelna a kuchyně,

jejíž součástí byla i komora. Služebná ho přitom pozorovala: statný muž v tmavomodrém kabátu, očividně pohroužený do myšlenek. Inspektor se zarazil a nakroutil si pravou polovinu kníru do ještě ostřejší špičky. Pak se vrátil k zamčeným dveřím, poklekl k nim a nahlédl dovnitř klíčovou dírkou.

Nic však nespatriil. Místnost byla podle všeho zamčená zevnitř, takže v ní stále někdo pobýval. Dotyčný se však od příchodu Rosy Sucherové v devět hodin ráno nepohnul ani nepromluvil.

Rheinhardt zaslechl, jak po schodech přibíhá jeho pobočník Haussmann se strážníkem z Grosse Sperlgasse. O pár okamžiků později se oba vynořili na konci chodby.

„Takže?“ otázal se Rheinhardt a pomalu se vztyčil. Coby zavalitý člověk se přitom zapřel rukama o stehna, aby se mu lépe vstávalo.

Oba muži mu vyrazili vstříc, za sebou nechávali cestičku z mokrých šlápot.

„Všechny okenice jsou zavřené na petlici,“ hlásil Haussmann, „kromě jedné. To okno není v dešti moc dobře vidět... ale zdálo se mi zavřené. Obývací pokoj je zvenčí naprosto nepřístupný.“

„Nešlo by to ani ze žebříku?“

„No, kdyby měl člověk hodně dlouhý žebřík, tak ano, pane.“

Oba muži se před Rheinhardtem překotně zarazili. Přestože rádně promokli, zračilo se jim ve tváři jakési psí nadšení – potlačované vzrušení retrívra předtím, než se mu hodí klacek. Za nimi se choulila ubohá postavička Rosy Sucherové a okusovala si nehty.

„Strážníku,“ oslovil muže Rheinhardt. „Doprovodil byste slečnu Sucherovou dolů?“

„Dolů, pane?“

„Ano, dolů do vstupní chodby. Přijdu tam hned za vámi.“

„Jistě, pane,“ přikývl policista a otočil se na podpatku.

Než stačil vyrazit, položil mu Rheinhardt ruku na rameno ve snaze trochu ho umírnit. „Jemně,“ pošeptal mu. „Ta mladá dáma je rozrušená.“

Potom Rheinhardt sevření uvolnil, aby strážník mohl přistoupit k Rose Sucherové. Ten tak učinil s přehnanou opatrností

pohřebního zřízení. Rheinhardt obrátil oči v sloup a otočil se k Haussmannovi.

„Myslím, že už bychom neměli ztrácet čas. Jsou to bytelné staré dveře, ale snad si s nimi poradíme.“ Haussmann smekl promáčenou čepici a začal jí kroutit, až na podlaze mezi jeho nohama vznikla loužička dešťové vody. Když byl hotov, nasadil si vyždímanou pokrývku hlavy zpátky.

„Dostanete rýmu,“ poznamenal Rheinhardt. Haussmann se na nadřízeného podíval, jako by nevěděl, co na to má říct. „Proč si ji nesundáte?“

Haussmann tedy čapku poslušně sňal a nacpal si ji do kapsy. Postavili se každý na jednu stranu chodby.

„Připraven?“ zeptal se Rheinhardt.

„Ano, pane.“

Rozběhli se a vrhli se proti dveřím. Ozvala se dutá rána a lapání po dechu. Haussmann poodstoupil a s bolestivou grimasou si třel rameno.

„To bolí.“

„Však to přežijete,“ poznamenal Rheinhardt. Na druhém konci chodby právě strážník otvíral vstupní dveře Rose Sucherové. Na okamžik se ohlédla, ale pak se chvatně přikrčila a protáhla se policistovi pod rukou ven.

„Tak to zkusíme znovu,“ zavelel Rheinhardt.

Vrátili se na svá místa a celý postup zopakovali. Tentokrát se však po nárazu zárubeň odtrhla a dveře se s hlasitým praskotem rozletěly. Oba muži vpadli dovnitř a jen s námahou se jim povedlo udržet rovnováhu.

Rheinhardtovi několik vteřin trvalo, než jeho oči přivykly přítmi. Záclony byly zatažené a světlo chabé. Nebylo ho však ani třeba; nepříjemný zápach k potvrzení jeho nejhorších obav stačil.

„Pane na nebi...“ V zabarvení Haussmannova hlasu se mísila zbožná úcta s hrůzou.

Ocitli se ve velké místnosti s vysokým stropem zdobeným reliéfy okřídlených andílků s girlandami. Rheinhardtovu pozornost však

upoutal masivní kulatý stůl, kolem nějž bylo pravidelně rozmístěno deset bytelných židlí. Uprostřed stolu stál nevkusný stříbrný svícen. Knoty byly vyhořelé a z přemrštěně zdobných ramen visely dlouhé voskové rampouchy.

Z přítmi začaly pozvolna vystupovat další obrysy, i lenoška umístěná na opačné straně pokoje. Nebyla prázdná a stín, který na ní spočíval, se vzápětí proměnil v ležící ženskou postavu.

„Hausssmanne,“ vyzval podřízeného Rheinhardt. „Závěsy, prosím.“

Mladík však dál beze slova stál a jen zíral.

Rheinhardt zvýšil hlas. „Hausssmanne?“

„Pane?“

„Ty závěsy, prosím,“ zopakoval inspektor.

„Ano, pane.“

Hausssmann obešel stůl, ale nespouštěl přitom pohled z mrtvoly. Když odhrnul první závěs, do místnosti vniklo slabé světlo. Potom sáhl po druhém, ale Rheinhardt ho zarazil: „Ne, to stačí.“ Pripadalo mu nesprávné či neuctivé odhalovat mrtvé tělo ještě víc.

Vykročil vpřed, opatrně přešel po prošlapaném perském koberci a stanul u lenošky.

Ležela na ní žena, asi třicetiletá a velice krásná. Útlá ramena se skrývala pod záplavou světlých loken. Na sobě měla šaty z modrého hedvábí – s výstřihem, který zdolával hranice dobrých mravů – a na bujném poprsí jako z alabastru jí spočívala dvojité šňůra perel. Vypadala, jako by spala, nebýt tmavé skvrny rozlévající se přes dekolt a krve vysrážené v rozeklaných okrajích rány, jež jí roztrhla srdce.

Na její poloze bylo cosi zvláštního – téměř strojeného –, jako by někomu seděla modelem. Jedna paže spočívala volně podél těla, zatímco druhou měla úhledně položenou za hlavou.

„Pane?“

Hausssmann kamsi ukazoval.

Na stole ležel list papíru. Rheinhardt k němu došel, aby si vzkaz prohlédl. Byl psán krouceným rukopisem: *Bůh mi odpusť mé činy. Jisté druhy nauk jsou zakázané. Odnese mě do pekla bez naděje na vykoupení.*